

קיצ'רי לדוב

פונג'ב (הודו)

פלורה א. סטיל

בלית ברירה האישה לקחה קצת אורז ועדשים,
חמאה ותבלינים והתחילה לבשל קיצ'רי חריף.
כשסיימה היה לתבשיל ריח נהדר ובעלה רצה מיד
להתחיל לאכול אותו.

"לא! לא! קראה האישה. אתה צריך להרוויח בשביל
האוכל הזה. לך ליער ותביא לי חבילה גדולה של
עצי הסקה."

שני זקנים, יערן ואשתו, חיו פעם בבקתה עלובה
סמוך למטע של איכר עשיר. ליד גדר המטע עמד
עץ אגס גדול וענפים אחדים שלו תלויים היו מעבר
לגדר, מעל חצר הזקנים. סוכם עם השכן שהזקנים
יוכלו לקחת ולמכור את הפרי שייפול לתוך החצר
שלהם, והזקנים כל הקיץ הסתכלו על האגסים
המבשילים וחיכו מתי יכלו ליהנות מהם. הם
התפללו לרוח חזקה או להקת ציפורים גדולות
שיפילו את הפרי, אך לרוע מזלם שום דבר כזה לא
קרה.

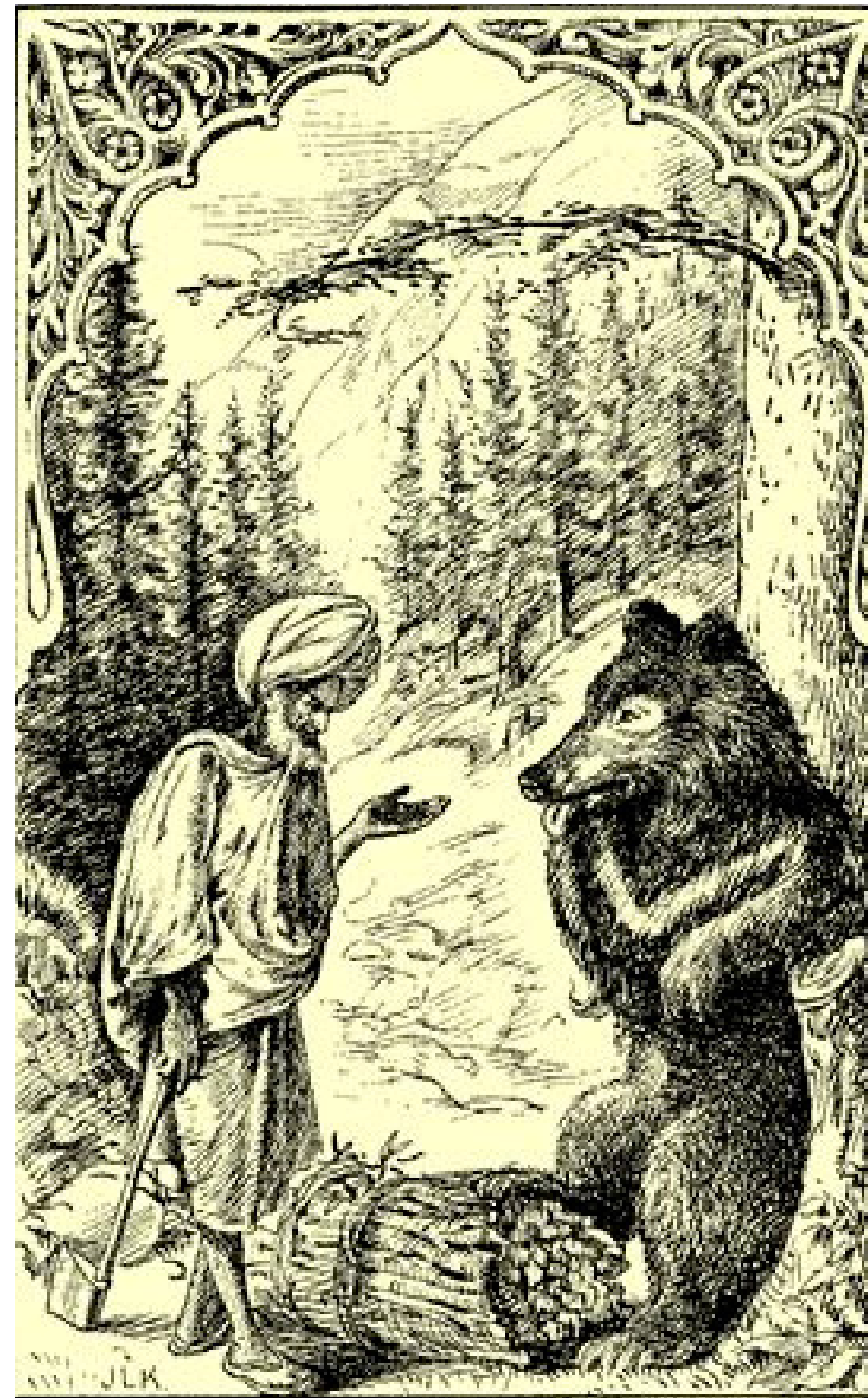
האישה האשימה את בעלה בחוסר מזלם ולא נתנה
לו לאכול אלא לחם יבש, עד שהזקן התמרד והודיע
לה שיפסיק לעבוד בכלל, אלא אם היא תכין לו
קיצ'רי לארוחת ערב.

על קיצ'רי שמחכה לו בבית עבד במרץ כזה
שכעבור זמן קצר אסף חבילת עצים גדולה.
פתאום הופיע לידו דוב גדול, עם אפו השחור גבוה
באוויר ועיניו הקטנות מסתכלות סביב. כי דובים הם
סקרנים גדולים.

"שלום לך ידידי!" אמר הדוב "מה אתה מתכוון
לעשות עם ערמת העצים הגדולה זו?"
"זה בשביל אשתי" ענה היערן "האמת היא" הוסיף
כשהוא מלקק את שפתיו "שהיא הכינה קיצ'רי
נהדר לארוחת ערב ואם אביא לה הרבה עצים היא
בוודאי תיתן לי מנה גדולה. הו, ידידי, אילו רק ידעת
איזה ריח נהדר לקיצ'רי הזה!"
רוק עלה לפיו של הדוב, כי גם הוא, כמו כל
הדובים, היה גרגרן גדול.

"מה דעתך. אולי אשתך תיתן גם לי מהקיצ'רי אם
אביא לה חבילת עצי הסקה גדולה?" שאל בהיסוס.
"אולי" ענה היערן "אם החבילה תהיה גדולה
מספיק."

"אולי עשרים ליטרה יספיקו?"

"אני חושב שלא" ענה היערן הזקן "תראה, קיצ'רי הוא מאכל יקר מאוד. יש בו גם אורז, גם עדשים ועוד תבלינים יקרים ו.."
"ואולי.. אולי חמישים ליטרה?"
"נאמר מאה ליטרה.. ענה הזקן.
"הו, אבל זו כמות עצים גדולה ומשא כבד!" נאנח הדוב.
"..ויש בו גם זעפרן" העיר הזקן כאילו דרך אגב.
הדוב ליקק את שפתיו ועיניו הבריקו בחמדנות.
"טוב, הסכמנו!" קרא "לך הביתה ואמור לאשתך שתחמם את הקיצ'רי. אבוא אליכם מיד."
היערן הזקן חזר הביתה בשמחה וסיפר לאשתו כי הדוב הסכים להביא להם מאה ליטרה עצים תמורת הקיצ'רי.
גם האשה הייתה מרוצה, אך האופי שלה לא נתן לה להודות בכך והתחילה לנזוף בבעלה כי לא סיכם עם הדוב בדיוק כמה מהקיצ'רי הוא יקבל תמורת העץ.
"כי" אמרה "הוא עלול לגמור את כל הסיר לפני שנתחיל בכלל לטעום מהתבשיל."

בעלה ממש החוויר כששמע זאת "אם כך" אמר "מוטב שנתחיל לאכול עכשיו, ונקדים אותו."
ובלי יותר דיבורים שניהם התיישבו על הרצפה עם סיר קיצ'רי גדול ביניהם והתחילו לאכול מהר כמה שרק יכלו.
"תזכרי להשאיר קצת לדוב" אמר הזקן בפה מלא קיצ'רי.
"וודאי, וודאי" ענתה האישה, כשהיא שוב טובלת את ידה בסיר.
"יקירי" קראה הפעם היא, בפה כה מלא שבקושי יכלה לדבר "רק נשאיר קצת לדוב המסכן!"
"כן! כן, יקירתי" ענה הזקן כשהוא לוקח עוד חופן קיצ'רי מהסיר.
וכך הם המשיכו לאכול עד שבסיר לא נשאר אפילו גרגיר אורז אחד.
"מה נעשה עכשיו" אמר היערן "הכל באשמתך, כי אכלת כל כך הרבה."
"אשמתי?" קראה היא "אתה אכלת פי שניים ממני."
"לא, לא נכון!"

"וודאי! גברים תמיד אוכלים יותר מנשים."

"זה לא כך!"

"דווקא כן!"

"מילא" אמר הזקן "לא כדאי לריב עכשיו. אין יותר קיצ'רי והדוב יכעס מאוד."

"אילו רק יכולנו לשמור לנו את העצים שיביא" אמרה האישה החמדנית. "אגיד לך מה נעשה.

נסגור היטב את כל האוכל שבבית, נשאיר את סיר הקיצ'רי על התנור ונתחבא בעליית הגג. כשיבוא

הדוב, יחשוב שהלכנו מהבית והשארנו את הקיצ'רי בשבילו. הוא יניח את חבילת העצים ובוודאי

ישתולל קצת כשימצא את הסיר ריק, אך אינני חושבת שייקח את העצים חזרה."

והם מהר הסתירו כל האוכל שבבית ובעצמם עלו לעליית הגג.

בינתיים הדוב סחב את חבילת העצים הגדולה

בעמל רב. הדבר לקח לו יותר זמן מאשר ציפה, אך בסוף הגיע לבקתת היערן. עוד מהדלת ראה את

סיר הקיצ'רי על התנור, זרק את חבילת העצים

וניכנס. וכמה כעס כשראה שהסיר ריק!! אפילו לא

גרגיר אורז, אפילו לא עדשה אחת בפנים, רק הריח הנהדר נשאר וחיכה באפו! הדוב צעק מכעס

ואכזבה. התחיל להפוך את הבית כולו, אך לא מצא אפילו שמץ של אוכל. בהתחלה רצה גם לקחת את

העצים חזרה ליער, אך כשרק חשב על מאמץ

סחיבת המשא הזה וויתר אפילו על הנקמה. "אבל לא אלך בידיים ריקות" החליט ולקח מהתנור את

הסיר "אם לא מצאתי קיצ'רי לפחות אקח אתי את הריח."

כשיצא מבקתה ראה את האגסים היפים תלויים מעל החצר. היו אלה האגסים הראשונים של

העונה, יפים ביותר. מיד נזל רוק מפיו. תוך רגע הוא היה כבר על הגדר תחת ענפי העץ, קוטף

אגסים הבשלים והמתוקים ביותר ומכניס לפיו. אלא שאז עלה לו רעיון. "אקח את האגסים הביתה,

אוכל למכור אותם לדובים אחרים ולקנות לי קיצ'רי כמה שרק ארצה. ה-ה-ה! בכל זאת תהיה לי

תמורה לעמלי."

והוא התחיל לקטוף אגסים ולהכניס אותם לתוך

סיר הקיצ'רי, ואם הזדמן לו אגס לא בשל היה אומר

"את זה אף אחד לא יקנה, אבל חבל לבזבז אותו."
והיה תוקע אותו לפיו, מעוות את פניו בגלל הטעם
החמוץ.

היערן הזקן ואשתו עקבו אחרי מעשיו של הדוב
אבל לא העזו לדבר כדי לא להתגלות לו. אלא
שבדיוק כשסיר הקיצ'רי היה מלא אגסים, האבק
דגדג לאישה באפה. היא לא הצליחה להתאפק
ו"הטשיי!" גדול פרץ מפיה.

הדוב נבהל כי חשב שמישהו יורה בו. זרק לאדמת
החצר את סיר הקיצ'רי מלא אגסים והתחיל לברוח
מהר כמה שרק רגליו יכלו לשאת אותו.

וכך יצא שהיערן ואשתו אכלו קיצ'רי, נשאר להם
עצים וגם סיר מלא אגסים בשלים, והדוב קיבל רק
כאביו בטן בגלל האגסים הירוקים שאכל.